

Pr. dr. Ioan CHIRVASĂ

Experiențe neuitate
credință și umor

DOXOLOGIA
Iași, 2024

Cuprins

Cuvânt lămuritor	7
Liturghie de neuitat	11
„Sfârșit creștinesc vieții noastre...”	20
Împărtășire fără post	23
Călătoria continuă... ..	25
Poiana cu Cetate – Poiana cu Schit	29
«1159»	31
14 septembrie 1988	35
Octombrie 1987	37
Octombrie 1987 – traversând Cișmigiul	38
Examenul la ebraică	41
Dumnezeu le așază pe toate după voia Sa, spre binele nostru	44
Jertfa supremă pentru a da viață	49
Momente speciale la Spitalul de Neurochirurgie „Sfânta Treime” din Iași	51
Stângăciile omului și lucrarea lui Dumnezeu	57
O experiență inedită cu un deținut	61

Profeție	66
Să luăm aminte!	68
Sfârșit creștinesc vieții noastre	72
Spovedanie de urgență	74
„Să mergi la Liturghie!”	75
Curiozitate	79
Izbăvirea vine prin credință	81
Botez cu probleme	83
<i>Poftiți, părinte!</i>	85
Profeție împlinită	88
Lección de smerenie	92
„Străin am fost și M-ați (nu M-ați) primit...”	94
Îngerul păzitor	96
Poveste înfricoșătoare	98
Rugătorul familiei	99
Sfârșit creștinesc	101
Doctor înțelept	102
Vorbă nesăbuită	105
Chirvasă din Nisporeni	106
Un câine și un puric	108
<i>O-NI-HO-HOO!</i>	109
Un pic?	112
To Be or Not to Be?	113
Câinele și telefonul	114
Se poate!	121

Cuvânt lămuritor

O parte din „Experiențele neuitate” zăceau de mulți ani într-un dosar în biblioteca mea. Altele însă persistau doar în memorie. Neuitarea lor, chiar după mulți ani, m-a determinat să gândesc că poate are un scop. Așa că, pe la începutul acestui an, m-am gândit să le scriu și pe acelea, adăugându-le celorlalte.

După ce le-am redactat în forma aceasta, le-am dat câtorva prieteni (7-8) pentru a le citi. Părintele Ștefan, coslujitor cu noi la biserică, după ce le-a citit, m-a sfătuit fără ca eu să-i cer: „Părinte, astea trebuie date la tipar”.

Un alt cititor (inginer de profesie) mi-a scris următorul mesaj: „Este ca o spovedanie înălțătoare și inspirațională. Citind, am râs, am plâns și mi s-a înmuiat inima. Am simțit

liniște și bucurie... Citind, am înțeles multe, dar am rămas, în principal, cu două lucruri:

1) coincidențele nu există din punct de vedere teologic;

2) acolo unde omul se opune lui Dumnezeu, intervine El Înșuși”.

Un alt cititor (medic ORL) a scris așa: „Lecturarea acestor experiențe mi-a plăcut foarte mult și le găsesc foarte folositoare”.

O cititoare, cadru didactic pentru mai mulți ani în Belgia și revenită de ceva timp în țară, mi-a cerut permisiunea de a le traduce în franceză pentru niște prieteni ai ei, din Franța, care nu sunt ortodocși, dar care manifestă interes pentru Ortodoxie.

De asemenea, o altă doamnă profesoară din diasporă, după ce a lecturat cu atenție materialul, mi-a scris următoarele cuvinte: „Am citit cu drag aceste experiențe de neuitat, pe care le relațați tare frumos. Aceste «întâmplări» merită din plin să fie publicate, căci ne vor ajuta pe toți să înțelegem mai bine căile

Domnului și, mai ales, că semnele divine sunt prezente peste tot și ar trebui să le vedem, să le înțelegem și să-I mulțumim Domnului că ne ajută să înaintăm pe drumul cel bun. Tata (fost profesor de limba română la Școala Normală din Botoșani) a citit și el textul și mi-a zis că e minunat... Fiecare poveste are tâlcul ei frumos, care se adresează tuturor vârstelor și tuturor oamenilor credincioși... Lectura acestor povești mi-a adus liniște, m-a întărit și mi-a adus aminte că doar Credința mă poate ajuta să trec cu bine și să izbândesc. Mi-au plăcut foarte mult. Toate sunt deosebite și bucură din plin pe cititori”.

Aceste mărturii reprezintă argumentul pentru care, după atâția ani, m-am hotărât să le dau tiparului. Oamenii astăzi, bulversați de mulțimea problemelor și împovărați de ispите și încercări, caută oaza de liniște și de speranță.

Să fie spre folosul semenilor și spre slava lui Dumnezeu!

Autorul

Dumnezeu le așază pe toate după voia Sa, spre binele nostru

Mă apropiam de încheierea studiilor seminariale și nu puteam deloc să mă obișnuiesc cu ideea că voi pleca în armată. Mi se părea un mediu total opus celui din Seminar. Am început „demersurile” pentru a obține livretul militar fără să satisfac stagiul, pe motiv de boală, deși nu exista acest motiv. Aveam niște relații pe la Comisariatul Județean, chiar și un unchi, profesor la Academia Militară din București, care mi-au dat speranțe de rezolvare.

Dar, cu toate speranțele mele, m-am trezit acasă cu ordin de încorporare la unitatea 01... Caransebeș. Ideea că va trebui să merg în armată mă neliniștea total. Dacă am văzut că speranțele de la oameni sunt deșarte, am început

un program de rugăciune mai special, cu multe metanii, cu post, cu Paraclisul Maicii Domnului, pentru a scăpa de armată.

Nu puteam să mă văd îmbrăcat în haina militară. Și totuși n-am scăpat de ea. A trebuit să-mi pregătesc valiza și să pornesc spre gară. Am plecat din sat noaptea, ca să nu mă vadă oamenii cu valiza de militar. Ei mă știau la Seminar și unii poate chiar mă credeau părinte.

Supărare maximă. Cum să merg eu la armată?

Tatăl meu încerca să mă încurajeze. El făcuse armată patru ani, mai mult la construcții. De altfel el m-a dus la gară atunci, noaptea, cu căruța. De la Costești la gara din Crasna (Vaslui) sunt aproximativ 4 km. Am plecat spre București, pentru ca de acolo să mă îndrept spre Caransebeș.

Când am ajuns în București, o, Doamne, ce sentiment plăcut! Parcă eram la mine acasă. Bucureștiul în care studiasem cinci ani mă primea din nou, dar, din păcate, doar pentru câteva ore, căci trebuia s-o iau spre Caransebeș.

M-am întâlnit în Gara de Nord cu câțiva colegi de Seminar și ei pregătiți cu valize din acelea de lemn pentru a merge în armată. Când am aflat că mergem împreună la aceeași unitate din Caransebeș, m-am mai liniștit. Măcar nu sunt singur.

În curtea unității militare aveam să-i reîntâlnesc pe aproape toți colegii mei, ba chiar și pe absolvenții seminariilor din Neamț, Buzău și Craiova.

În 1989 (când am fost încorporat) existau doar șase seminarii în toată țara.

Aveam să constat că întreaga companie era formată din absolvenți de Seminar, în prezent, studenți la Teologie. Stagiul militar se satisfăcea înainte de a începe facultatea. Dădeai examen de admitere (examen serios la trei discipline plus două probe eliminatorii), satisfăceai stagiul militar, iar apoi începeai cursurile la facultate.

Încet, încet m-am acomodat cu disciplina militară.

Ne lipsea însă Sfânta Liturghie, n-aveam posibilitatea să postim, n-aveam voie să deținem Noul Testament sau cărți de rugăciuni. În unitatea militară, exista un program de învățământ politico-ideologic comunist și eram adesea umiliți de un maior (responsabil de program) care ne zicea deseori: „Voi sunteți niște oameni ratați și vreau să vă câștig pentru societate”. Am fost obligați să urmărim cuvântarea tovarășului Nicolae Ceaușescu (timp de șapte ore) la Congresul al XIII-lea al P.C.R.

Însă nu ne însușeam nicidecum ideile lor. Noi discutam adesea probleme de teologie, fiecare își făcea rugăciunea înainte de culcare și toată osteneala lor („a tovarășilor”) era cam zadarnică. Mai mult decât atât, fiind foarte uniți, am încercat o formă de protest, pentru anumite nemulțumiri ale noastre, iar protestul într-o unitate militară înainte de 1989 era un lucru extrem de grav.

Am stat în armată din noiembrie 1989 până în februarie 1990, deci Revoluția am prins-o

în armată, unitatea fiind timp de câteva săptămâni în stare de alarmă, mai ales că se afla destul de aproape de Timișoara. În februarie 1990 am fost „lăsați la vatră” și de la facultatea din București ni s-a spus că putem să ne prezentăm la cursuri și, ca să nu pierdem anul, vom susține o sesiune în iunie și una în septembrie.

O, Doamne, am zis, nebănuite sunt rânduielile Tale. Cum știi Tu să le faci pe toate, după voia Ta, spre binele nostru... Nu am pierdut anul universitar și, pe deasupra, știu ce înseamnă și armata.

*